

Hồi thứ tám

uống nhiều thuốc Hải công hư mắt

Tiểu thái giám tiến lại móc giẻ ở miệng Mao Thập Bát ra. Gã toan đến mở giẻ cho Vi Tiểu Bảo thì Hải công công lên tiếng:

- Thằng nhãi con này mồm miệng dơ dáy, hãy để gã lát nữa sẽ liệu.

Tiểu thái giám nghe lão thái giám nói vậy liền dừng tay lại.

Lúc này, Vi Tiểu Bảo đã được cởi trói, kể ra gã có thể tự đưa tay lên móc giẻ nhét ở miệng mình ra, nhưng chẳng hiểu gã e dè điều chỉ mà khi nghe lệnh truyền của lão thái giám cho Tiểu Quế Tử rồi gã không dám tự mình gỡ lấy. Tuy miệng không nói ra, nhưng gã rửa thầm:

- Ông tổ, ông tiên mười tám đời nhà lão thái giám khà ố kia.

Bỗng nghe lão thái giám hạ lệnh cho Tiểu Quế Tử:

- Người hãy cầm ghế lại đây cho ông bạn này ngồi!

Tiểu Quế Tử sang phòng bên cạnh lấy một chiếc ghế đặt xuống sau lưng Mao Thập Bát.

Mao Thập Bát chẳng nói năng gì ngồi ngay xuống ghế.

Vi Tiểu Bảo thấy mình không có ghế, gã tức mình ngồi phệt xuống nền nhà, mặt giận hầm hầm.

Hải công công cất tiếng hỏi Mao Thập Bát:

- Phải chăng các hạ là Ngũ Hổ đoạn đao, mỹ danh Mao Thập Bát?

Mao Thập Bát thấy lão thái giám gọi đích danh mình ra thì không khỏi giật mình kinh hãi, nghĩ bụng:

- Té ra thằng cha này đã biết rõ lai lịch ta.

Đoạn hần cất tiếng lạnh lùng đáp:

- Phải rồi! Mao Thập Bát chính là tại hạ.

Hải công công hỏi tiếp:

- Lão phu nghe người ta đồn đại các hạ là một tay đại đạo ở vùng Hoài Dương đã gây nhiều vụ sát hại quan minh, cướp bóc tài vật và đã từng phen trèo tường vượt ngục, oai danh rất hiển hách, chẳng hiểu có đúng thế không?

Mao Thập Bát thản nhiên đáp:

- Quả đúng như vậy!

Mao Thập Bát bây giờ mới hiểu lão thái giám là con người tinh quái. Hắn nghi ngờ cả điệu bộ ốm o của lão. Hắn chưa dám buông lời mạo phạm mà chỉ trả lời cho xuôi những câu hỏi.

Bỗng nghe lão thái giám hỏi tiếp:

- Các hạ lai kinh chuyển này chắc có chuyện mưu đồ? Liệu các hạ có thể nói cho lão phu hay được chăng?

Mao Thập Bát hững hờ đáp:

- Ta đã lọt vào tay lão, vậy lão muốn băm vằm mổ xẻ gì thì làm. Họ Mao này là một tên lãng tử giang hồ thì sống chẳng lấy chi làm thích và coi cái chết nhẹ tựa lông hồng. Lão đừng hòng bức bách ta cung khai điều gì cho uống công. Nếu lão dùng cách này hay cách khác mong ta thổ lộ những điều tâm sự là người nhận lầm người đó.

Lão thái giám nghe Mao Thập Bát nói những lời khảng khái lại có ý khinh khi mình, cũng không nổi nóng, vẫn tươi cười nói:

- Còn ai không hiểu Mao Thập Bát là anh hùng hảo hán? Có lý nào lão phu lại bức bách Mao huynh cung khai sự thực? à! Lão phu nghe nói Mao huynh đệ là người tâm phúc của Bình Tây Vương...

Lão thái giám chưa dứt lời thì Mao Thập Bát đã lớn tiếng quát:

- Ai mà dính líu đến tên đại hán gian Ngô Tam Quế làm chi? Nói vậy là làm nhơ danh hào kiệt của Mao Thập Bát này.

Hải lão công ho khậm khục mấy tiếng rồi tùm tùm cười nói:

- Bình Tây Vương có công lớn với nhà Đại Thanh. Đức Kim thượng trông cậy vào y rất nhiều, nếu các hạ là người thân tín của Bình Tây Vương thì lão phu vì nể mặt Vương gia mà bỏ qua những lời nhỏ đó.

Mao Thập Bát lớn tiếng:

- Không phải! Không phải! Mao Thập Bát này không có hơi hống gì đến tên phản tặc Ngô Tam Quế. Mao mỗ quyết không nhìn đến dư oai của hắn. Lão muốn giết thì giết đi, còn bảo Mao mỗ là kẻ thân tín hay phúc gì đó của Ngô tặc thì cả tổ tiên Mao mỗ cũng đến ngày vận xui.

Nguyên Ngô Tam Quế dẫn quân Thanh vào quan ải khiến nhà Minh phải mất nước, Vi Tiểu Bảo đã thường được nghe người ta nói. Ai nhắc đến Ngô Tam Quế cũng dấn trán hấn những danh từ “Hán gian” hay phản tặc.

Gã nghĩ bụng:

- Nghe giọng lưỡi lão dê tiện này thì nếu Mao đại ca chỉ mạo nhận là tâm phúc của Ngô Tam Quế là lão tha liên. Thế mà Mao đại ca lại cứng đầu cứng cổ không chịu thừa nhận. Nhưng bướng bỉnh thì da thịt chịu đau khổ, sao bằng cứ nhận bừa để thoát khỏi nơi đây rồi ra ngoài hãy gọi ông tổ tiên mười tám đời Ngô Tam Quế ra mà thoá mạ cũng chưa muộn.

Huyệt mạch chân tay gã dần dần lưu thông điều hoà. Gã liền lén giơ tay áo che miệng để móc giẻ trong mồm ra. Hải lão công đang chú ý nhìn sắc mặt Mao Thập Bát nên không ngó thấy Vi Tiểu Bảo làm trò gì.

Lão thái giám thấy Mao Thập Bát thái độ hung hăng liền cười nói:

- Lão phu tưởng các hạ được Bình Tây Vương phái tới Kinh sư, té ra lão phu lầm mất rồi.

Mao Thập Bát nói:

- Nói thật cho lão hay: Ta ở miền nam nghe bạn hữu giang hồ đồn đại Ngao Bái là đệ nhất dũng sĩ ở Mãn Châu. Họ còn kể hấn ^^^ quyền đã đánh chết trên điện, dùng tay ^^^ mà không phục lần đến Bắc Kinh chỉ vì mục đích muốn tở thí với hấn.

Hải lão công thở dài hỏi:

- Người muốn tở võ với Ngao Thiếu Bảo ư? Ngao Thiếu Bảo hiện này chỉ quỳ gối dưới một người mà ngồi trên muôn người. Thiếu Bảo là một vị đại thần ở trong triều thì các hạ động thủ với Thiếu Bảo làm sao được?

Mao Thập Bát từ lúc gặp cuộc chiến ở trong tửu điểm đã bị nhụt nhuệ khí. Lúc đầu hấn còn cho là Hải lão công dùng tà thuật. Sau huyệt đạo nơi lưng bị điểm cho đến bây giờ mới dần dần giải khai thì hấn tin là võ công lão đã vào hạng thượng thặng, chứ không phải dùng tà thuật. Hấn tự nghĩ:

- Công phu này trước kia ta chỉ nghe người nói tới vẫn tưởng người võ lâm có ý phóng đại cho câu chuyện thành thần kỳ, ^^^ chẳng làm gì có người bản lãnh tuyệt diệu đến thế. Ngờ đâu ^^^ mình được gặp mới biết họ nói không ngoa. Lão thái giám này khẩu âm đúng là người Mãn Châu. Nếu Ngao Bái quả là đệ nhất dũng sĩ ở Mãn Châu thì mình đối phó với một lão già ốm o ở Mãn Châu này chưa xong, thì tính chi đến chuyện khiêu chiến với Ngao Bái, người dũng sĩ số một ở Mãn Châu?

Mao Thập Bát lúc chiến đấu với bọn thị vệ dưới chân núi Đắc Thắng ở phía tây thành Dương Châu tuy tình thế nguy hiểm hơn nhiều mà hấn vẫn hào khí bùng bột. Thế mà bây giờ đứng trước một lão thái giám ốm o mắc bệnh trầm trọng, bất giác bao nhiêu khí phách trong lòng đều bị tiêu tan. Bỗng hấn buông tiếng thở dài.

Hải lão công hỏi:

- Các hạ có muốn tỷ võ với Ngao Thiếu Bảo nữa không?

Mao Thập Bát hỏi lại:

- Xin tôn giá cho biết võ công của Ngao Bái so với tôn giá thế nào?

Hải lão công tủm tỉm cười đáp:

- Ngao Thiếu Bảo là một vị đại thần, ra ngoài làm tướng võ, vào triều làm tướng văn, phú xung địch quốc, vinh hoa rất mực. Còn lão phu bất quá là kẻ hạ tiện trông nom việc vặt trong nội cung. Vậy hai người khác nhau một trời một vực, lão phu đây đâu dám so bì với Thiếu Bảo?

Lão chỉ so sánh địa vị và thân thế giữa hai người mà không đề cập tới võ công của Ngao Bái.

Mao Thập Bát nói:

- Dù võ công của Ngao Bái chỉ bằng phần nửa tôn giá, tại hạ cũng không địch nổi.

Hải lão công mỉm cười nói:

- Các hạ quá khiêm tốn. Bây giờ lão phu muốn hỏi: Theo nhận xét của các hạ thì bản lĩnh nông cạn của lão phu so với Trần Vĩnh Hoa đại hương chủ thế nào?

Mao Thập Bát giật nảy mình lên, ấp úng hỏi lại:

- Tôn giá... Tôn giá bảo sao?

Hải lão công đáp:

- Lão phu muốn hỏi về Trần Vĩnh Hoa đại hương chủ của quý hội. Nghe nói Trần đại hương chủ luyện được môn “Long quyền cương khí” nội công cao thâm khôn lường. Đáng tiếc lão phu vô duyên chưa được hội diện lần nào, con người hạ tiện như lão phu thì làm sao có phúc được bái kiến Trần đại hương chủ?

Mao Thập Bát rất đổi kinh nghi. Hấn cảm thấy lão thái giám mỗi lúc một đi vào chỗ cao thâm khôn lường, chẳng những võ công ghê gớm mà bao nhiêu bí ẩn của hấn lão đều thông tỏ ngọn ngành. Hấn há hốc miệng ra chưa biết trả lời thế nào?

Hải lão công thở dài nói tiếp:

- Mao huynh! Lão phu biết Mao huynh là một trang hảo hán, bản lãnh Mao huynh như vậy mà sao không chịu quy thuận triều đình vì quốc gia xuất lực? Tương lai của Mao huynh lão phu dám chắc cái ngôi đề đốc hay địa vị tướng quân so với Mao huynh đi với Mao huynh chẳng có chi là khổ. Thế mà đại hươu chủ mưu cuộc tay không. Hỡi ơi!

Lão nói tới đây lắc đầu mấy cái rồi tiếp:

- Cái đó kết quả thật không hay đâu. Lão phu đem lời nói phải khuyến cáo Mao huynh. Nếu Mao huynh tung ngựa đến bờ vực thẳm ^^^ dừng chân, tức là rút lui khỏi Thiên Địa Hội cũng hãy còn kịp.

Mao Thập Bát áp ứng:

- Tại hạ... Tôn giá bảo Thiên Địa Hội nào... Tại hạ không biết chi hết.

Hắn không quen nói dối nên thanh âm ngập ngừng, gượng gạo, sau hắn biết là không gạt được, liền lớn tiếng nói tiếp:

- Phải đó! Ta là người trong Thiên Địa Hội. Bọn ta đồng tâm hiệp lực phản Thanh phục Minh. Có lý đâu lại đầu hàng Mãn Thanh để mang tiếng là tên Hán gian phản quốc? Lão đã biết rồi thì phóng chưởng đánh chết ta đi là xong.

Hải lão công chậm rãi nói:

- Người Hán các vị không phục người Mãn là thường, chẳng có gì không hợp lý. Lão phu kính trọng Mao huynh là tay hảo hán, không nỡ hạ sát. Nhờ Mao huynh nói lại với Trần đại hươu chủ là Hải lão công này muốn tài kiến y và lĩnh giáo mấy chiêu Long quyền cương khí xem nó lợi hại thế nào. Lão huynh hy vọng Đại hươu chủ giá lâm Kinh sư càng sớm càng hay. Hỡi ơi! Lão phu chẳng còn sống được mấy ngày nữa. Trần đại hươu chủ mà không đến Bắc Kinh thì lão phu chẳng bao giờ biết mặt. Một nhân vật anh hùng hào kiệt như Trần đại hươu chủ mà lão phu không được diện kiến một lần thì phải ôm hận suốt đời.

Mao Thập Bát nghe lão nói buông tha hắn thì lấy làm kỳ. Dường như hắn không tin ở tai mình vẫn đứng chờ người ra chưa đi ngay, mà cũng không nói gì.

Hải lão công hỏi:

- Mao huynh chưa đi còn chờ gì nữa?

Mao Thập Bát dạ một tiếng rồi quay lại nắm Vi Tiểu Bảo toan dặn dò mấy câu mà chưa biết nói gì.

Hải lão công dặn dò nói:

- Mao huynh đã bôn tẩu giang hồ mấy chục năm mà còn chưa hiểu lẽ luật võ lâm. Mao huynh chưa để lại chút gì sao đã chực đi?

Mao Thập Bát nghiêng răng đáp:

- Phải rồi! Đó là chỗ sơ xuất của Mao mỗ.

Đoạn hấn bảo Tiểu Quế Tử:

- Tiểu huynh đệ! Cho ta mượn lưỡi đao để chặt cánh tay trái lưu lại.

Hắn vừa nói vừa trở lưỡi đao truỷ thủ mà Tiểu Quế Tử giắt ở bên mình. Thanh truỷ thủ dài tám tấc. Tiểu Quế Tử vừa dùng nó để cắt đứt dây trói cho hai người.

Hải lão công nói:

- Chỉ một cánh tay trái thì chưa đủ.

Mao Thập Bát sắc mặt xám xanh hỏi:

- Lão muốn ta chặt cả tay mặt nữa chăng?

Hải lão công lắc đầu đáp:

- Cả hai tay và hai mắt nữa.

Mao Thập Bát lùi lại một bước buông tay Vi Tiểu Bảo, tay trái hắn giơ lên tay mặt đưa chênh chếch ra chuẩn bị phóng chiêu “^^^ ngư vọng nguyệt”, miệng lầm bầm:

- Lão bắt ta chặt tay khoét mắt để lại thành người tàn phế thì còn sống làm gì nữa? Chi bằng ta quyết liều mạng một phen, dù có phải chết dưới chưởng lực của hắn cũng đành.

Hải lão công không ngó Mao Thập Bát mà chỉ ho rũ lên. Cơn ho của lão mỗi lúc một dữ dội. Sau lão thở hồng hộc, sắc mặt đang vàng như nghệ biến thành đỏ như gấc.

Tiểu Quế Tử hỏi:

- Công công! Bây giờ uống liều thuốc nữa được chăng?

Hải lão công lắc đầu quây quậy, nhưng vẫn ho rũ đi rồi không nhin được nữa lão đứng dậy giơ tay trái lên giữ cổ ra chiều thống khổ vô cùng.

Mao Thập Bát nghĩ bụng:

- Lúc này mà không chạy thì còn đợi đến bao giờ?

Hắn liền nắm lấy tay Vi Tiểu Bảo rồi tung mình vọt ra ngoài cửa.

Hải lão công dùng ngón tay cái và ngón tay trỏ bên phải bấm vào thành bàn một cái, chiếc bàn lớn bị thủ kinh của lão cấp xuống như bấm vào cục đất, rơi ra một tiếng nhỏ.

“Vèo” một tiếng vang lên! Viên gỗ đã liệng ra.

Mao Thập Bát đang rảo bước chạy đi, mẩu gỗ bắn trúng vào huyết đạo ở chân phải, bất giác căng chân nhũn ra khụy xuống đất.

Tiếp theo lại nghe đánh “vù” một tiếng. Một mẩu gỗ nhỏ nữa lại búng ra trúng huyết đạo chân trái Mao Thập Bát. Cả hai Mao lẫn Vi Tiểu Bảo đều ngã lăn ra, giữa lúc Hải lão công vẫn ho sù sù không ngớt.

Tiểu Quế Tử nói:

- Công công uống liều nữa, tưởng cũng không hề chi.

Bây giờ Hải lão công mới lên tiếng áp ứng đáp:

- Được rồi! Được rồi!... Nhưng chỉ một chút thôi, nhiều thì nguy hiểm đấy...

Tiểu Quế Tử đáp:

- Vâng!

Gã thò tay vào bọc Hải lão công lấy gói thuốc rồi trở gót chạy vào nội thất cầm một chung rượu ra. Đoạn gã mở gói thuốc xúc một chút thuốc vào tay út.

Hải lão công vội nói:

- Nhiều... nhiều quá!

Tiểu Quế Tử lại dạ một tiếng rồi bót đi phân nửa thuốc bột cho vào gói. Gã lại đưa mắt nhìn Hải lão công để hỏi coi phân lượng đã được chưa?

Hải lão công gật đầu rồi gò lưng xuống mà ho sù sù.

Đột nhiên người lão chúi về phía trước nằm bò xuống đất dẫy dụa không ngớt.

Tiểu Quế Tử kinh hãi vô cùng vội đỡ lão dậy, miệng la gọi:

- Công công! Công công làm sao thế?

Hải lão công vừa thở vừa đáp:

- Được được... Nóng quá!... Đỡ ta vào... lu nước... ngâm.

Tiểu Quế Tử dạ một tiếng rồi hết sức đỡ lão dậy.

Hai người loạng choạng đi vào nội thất. Tiếp theo nghe đánh “bồm” một tiếng rồi nước bắn lên tung toé.

Biển diễn này Vi Tiểu Bảo nhìn rõ hết. Gã liền rón rén bò dậy, bước rất khẽ đến bên bàn. Gã đưa móng tay út khều thuốc ba lần đổ vào chung rượu. Gã còn sợ chưa đủ xúc thêm hai lần nữa đoạn gấp lại cho mất dấu vết rồi mở ra để nguyên như trước.

Bỗng nghe Tiểu Quế Tử ở trong nhà cất tiếng hỏi:

- Công công! Công công đã thấy bớt chút nào chưa? Không nên ngâm nước lâu quá.

Hải lão công đáp:

- Nóng... nóng như lửa đốt.

Vi Tiểu Bảo thấy trên bàn có đặt lưỡi dao trủy thủ liền cầm lấy rồi trở ra bên Mao Thập Bát vẫn nằm phục dưới đất.

Chẳng mấy chốc tiếng nước khua động Hải lão công từ trong lu nước lồm cồm đứng dậy, toàn thân ướt đầm đìa. Tiểu Quế Tử đỡ lão ra ngoài. Lão vẫn ho sù sụ không ngớt.

Tiểu Quế Tử cầm lấy chung rượu kê vào miệng Hải lão công mà lão vẫn ho không ngớt nên chưa uống được.

Vi Tiểu Bảo trống ngực đánh hơn trống làng, tưởng chừng trái tim muốn vọt ra ngoài.

Hải lão công nói:

- Không uống... không uống là hơn... không uống thuốc này nữa.

Tiểu Quế Tử dạ một tiếng rồi đặt chung rượu xuống bàn. Gã cầm gói thuốc gói cẩn thận lại rồi đút vào trong bọc Hải lão công.

Hải lão công lại ho dữ hơn trước, lão trở vào chung rượu.

Tiểu Quế Tử cầm chung rượu lên kê vào miệng lão. Lần này lão uống một hơi cạn sạch.

Mao Thập Bát không nhịn được “ủa” lên một tiếng.

Hải lão công nói:

- Người... muốn sống... để rời khỏi nơi đây...

Lão vừa nói tới đó, đột nhiên một tiếng “rắc, rắc” vang lên. Cái ghế đổ sụp xuống.

Nguyên lão công đang ngồi bỗng gục xuống bàn. Lão cử động mạnh quá thành ra cái ghế gãy mà bàn cũng đổ xuống, khiến lão ngã chúi về phía trước.

Tiểu Quế Tử sợ quá la gọi rồi rút:

- Công công! Công công!

Rồi chạy tới đỡ lão dậy. Lưng hai người quay về phía Mao Thập Bát cùng Vi Tiểu Bảo.

Vi Tiểu Bảo đứng phắt dậy cầm đao truy thủ vung lên đâm vào sau lưng Tiểu Quế Tử.

Tiểu Quế Tử chỉ kịp rú lên một tiếng rồi chết ngay.

Hải lão công vẫn nằm rã rụa dưới đất.

Vi Tiểu Bảo lại giơ truy thủ lên đâm vào sau lưng Hải lão công.

Giữa lúc ấy, Hải lão công bỗng ngừng đầu lên nói:

- Tiểu... Tiểu Quế Tử!... Thuốc này... không được rồi!

Vi Tiểu Bảo thấy vậy chẳng hồn vía nào nữa, lưỡi truy thủ gã đang cầm tay liền dừng lại.

Hải lão công xoay mình vươn tay ra chụp Vi Tiểu Bảo, nói:

- Tiểu Quế Tử! Vừa rồi ngươi có lấy lộn thuốc không?

Vi Tiểu Bảo hàm hồ đáp:

- Không... làm lộn...

Gã cảm thấy cổ tay như bị đai sắt lồng vào, đau đớn vô cùng, nhưng gã biết nếu kêu la một tiếng là bị lão phát giác mình không phải Tiểu Quế Tử và có thể nguy đến tính mạng.

Hải lão công vừa ho khàn khàn vừa nói:

- Mau... mau thấp đèn lên. Tối quá!... Ta chẳng nhìn thấy gì.

Vi Tiểu Bảo rất lấy làm kỳ, tự hỏi:

- Rõ ràng đèn nến sáng tỏ mà sao lão lại bảo tối đen?

Đột nhiên gã lảo bảm:

- Hay là lão đui mắt nên không nhìn thấy gì?

Gã liền cất tiếng hỏi:

- Công công! Công công... không nhìn thấy gì ư?

Vi Tiểu Bảo và Tiểu Quế Tử khẩu âm tuy là trẻ con, nhưng Tiểu Quế Tử là người ở chốn kinh kỳ mà Tiểu Bảo lại nói khẩu âm Dương Châu nên khác nhau xa, gã vừa run vừa nói một cách hàm hồ, hy vọng Hải lão công không phát giác ra được.

Hải lão công la lên:

- Ta... chẳng nhìn thấy gì... Đã tắt đèn đâu? Người đi tắt đèn đi cho lệ!
Lão nói rồi buông tay Vi Tiểu Bảo ra.

Vi Tiểu Bảo vâng dạ hàm hồ, rồi bước đến bên cây đèn đặt trên bờ tường. Gã đưa tay lên đung vào đế đèn cho nó bật lên tiếng lách cách và đáp:

- Tắt đèn rồi!

Hải lão công sừng sốt hỏi:

- Sao? Người nói nhăng gì thế? Sao không tắt nến?...

Lão chưa dứt lời thì người co quắp lại, ngã lăn xuống đất.

Vi Tiểu Bảo giơ tay ra hiệu cho Mao Thập Bát trốn đi.

Mao Thập Bát cũng vẫy tay cho gã chạy trốn với mình.

Tiểu Bảo nghĩ thầm:

- Hai người chạy với nhau thì khó lòng thoát khỏi cơn nguy hiểm này, phải chia ra mà chạy mới được.

Gã lại đập tay ra hiệu cho Mao Thập Bát chạy trước.

Mao Thập Bát đang ngần ngừ bỗng nghe Hải lão công rên la nói:

- Tiểu... Tiểu Quế Tử!... Tiểu Quế Tử!...

Tiểu Bảo đáp:

- Dạ! Có tiểu tử đây!

Gã khoa tay trái liên hồi. Mao Thập Bát gắng gượng muốn đứng lên nhưng huyết đạo hai chân hắn đều phong tỏa. Hắn đưa tay ra tự nắm bóp huyết đạo ở sau lưng và đùi. Kinh lực hắn tống vào như đá chìm đáy biển chẳng thấy tăm tích đâu, liền tự nhủ:

- Chân ta không cử động được, chỉ có cách bò đi. Thật khó mà cho Tiểu Bảo theo mình. Thằng nhỏ này rất tinh quái và gã là con nít không mấy người để ý, vậy gã tự tìm lối thoát thân cũng chẳng khó khăn gì. Nếu để gã đi theo mà ta chạm trán địch nhân thì thêm phiền cho gã.

Hắn nghĩ vậy liền vẫy tay ra hiệu cho Vi Tiểu Bảo rồi chống hai tay xuống len lén bò ra.

Hải lão công rên lên từng hồi lúc to lúc nhỏ. Vi Tiểu Bảo không dám bỏ đi ngay vì gã sợ Hải lão công phát giác Quế Tử bị giết và hô hoán lên cho bọn thủ hạ vây bắt thì dĩ nhiên hắn cùng Mao Thập Bát khó lòng thoát khỏi vòng vây.

Gã lẩm bẩm:

- Mao đại ca gặp vạ lần này là do ta gây ra. Hai chân y không cử động được, chẳng hiểu mất bao nhiêu thời gian y mới có thể trốn đi xa. Ta đành ở lại đây chống đỡ được khắc nào hay khắc ấy. Mong sao lão thái giám con tui này không phát giác ra ta giả mạo thì chẳng việc gì. Hiện giờ lão đã lơ mơ, chỉ cần chờ lão hôn mê bất tỉnh là ta đâm lão một đao cho lão chết nhân thân là ta trốn đi được.

Sau một lúc nữa bỗng nghe những tiếng công từ phía xa vọng lại để báo hiệu đêm đã vào canh một.

Vì Tiểu Bảo thấy ánh lửa đột nhiên loé lên một cái. Gã nhìn cây nến mé tả đã cháy hết và tắt phụt rồi.

Gã lại đưa mắt nhìn thi thể Quế Tử nằm sòng sượt dưới đất bất giác gã lạnh ớn xương sống tự hỏi:

- Ta giết thằng nhỏ này. Bây giờ gã biến thành quỷ, chẳng biết oan hồn gã có kiếm ta để đòi mạng không?

Rồi gã tự nhủ:

- Nếu đợi đến lúc trời sáng thì khó mà trốn thoát được. Ta phải nhân lúc nửa đêm canh khuya trời tối mà bỏ đi mới xong.

Nhưng Hải lão công vẫn rên la không ngớt. Thuỷ chung lão chưa đi vào chỗ hôn mê bất tỉnh. Lão cứ nằm ngửa mà ho, mà thở và rên ư ử.

Vì Tiểu Bảo dù có lớn mật đến đâu cũng không dám giơ trủy thủ lên để đâm vào ngực hay bụng lão. Gã biết rõ võ công lão cực kỳ lợi hại. Hễ mũi dao nhọn mà đụng vào da lão là lão phóng chưởng đánh ra liền. Như vậy gã tất phải nát óc.

Sau một lúc nữa cả hai cây nến khác cũng đều tắt ngấm.

Hoà mình vào thế giới võ hiệp www.VietKiem.com - Thư Viện Trường Thiên Tiểu Thuyết Võ Hiệp Kỳ Tình Online:

- Tính đến 01/01/2001, trên 100 bộ truyện kiếm hiệp hoàn tất và đang tiếp tục đưa nhiều bộ mới

- Các bài bình luận về nhân vật, tác giả, tác phẩm kiếm hiệp

- Free life time 6 MB email account you@vietkiem.com

- Chat & bàn luận cùng các bằng hữu khắp nơi có cùng sở thích trên forums, chatroom.

- Tranh ảnh phim kiếm hiệp

- Mailling list nhận tin tức kiếm hiệp mới

- Truyện dã sử võ hiệp, truyền thuyết,...

- Sách dạy tự luyện võ công.

- ....

All 3 address in 1:

<http://hello.to/kimdung> , <http://come.to/kimdung> , <http://VietKiem.com>